

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 10, 2015

Nummer 10, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:633](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:640](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:638](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:642](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:602](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:637](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:641](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:601](#) 17-03-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:635](#) 17-03-2015

RECHTSPRAAK

Herziening: geen sprake van novum.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Artikel 460 lid 2 Sv schrijft voor dat de aanvraag tot herziening de gronden dient te vermelden waarop de aanvraag berust, met bijvoeging van de bescheiden waaruit van die gronden kan blijken.

Het in de aanvraag gestelde behelst niets wat kan worden aangemerkt als een beroep op een gegeven als onder 3.1 vermeld. De aanvraag kan daarom – gelet op artikel 460 lid 2 Sv en artikel 465 lid 1 Sv – niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:641

Zaaknummer: 14/04524

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Motivering strafoplegging.

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, doch uitsluitend wat betreft de strafoplegging, en tot terugwijzing naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch teneinde in zoverre opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

Het hof heeft het vonnis van de rechtbank – waarbij de verdachte ter zake van ‘diefstal’ is veroordeeld tot een gevangenisstraf van een week – bevestigd met aanvulling van gronden. Ten aanzien van de straf heeft het hof het volgende overwogen:

‘De verdediging heeft zich op het standpunt gesteld dat bij de strafoplegging dient te worden volstaan met een geheel voorwaardelijke straf, gelet op de persoon en de persoonlijke omstandigheden van verdachte.

Het hof overweegt als volgt.

Bij de bepaling van de op te leggen straf is gelet op de aard en de ernst van hetgeen bewezen is verklaard, op de omstandigheden waaronder het bewezen verklaarde is begaan en op de persoon van de verdachte, zoals een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen.

De verdachte is blijkens een hem betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 16 september 2013 vaker veroordeeld voor het plegen van strafbare feiten, ook voor vermogensdelicten. Daarbij zijn aan verdachte naast werkstraffen ook voorwaardelijke straffen opgelegd. Dit heeft de verdachte er echter niet van weerhouden zich opnieuw schuldig te maken aan diefstal. Deze omstandigheden rechtvaardigen naar het oordeel van het hof een onvoorwaardelijke gevangenisstraf als door de politierechter opgelegd.

Het hof ziet in hetgeen de raadsman heeft aangevoerd geen reden om hiervan af te wijken.’

Het hof heeft de strafoplegging, ook in het licht van hetgeen namens de verdachte in dat verband is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv noopte het

hof niet tot een nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:637

Zaaknummer: 14/00198

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring klaagster in cassatieberoep.

Advocaat-generaal A.E. Hartevelt heeft geconcludeerd dat de Hoge Raad de klaagster niet-ontvankelijk zal verklaren in het door haar ingestelde cassatieberoep.

Het cassatieberoep is gericht tegen een beschikking van de Rechtbank Rotterdam van 9 augustus 2011 waarbij een klaagschrift van de klaagster strekkende tot teruggave aan haar van een aantal – in het kader van een rechtshulpverzoek van het Koninkrijk Noorwegen – conservatoir in beslag genomen goederen ongegrond is verklaard.

Het betreft hier goederen waarop naar aanleiding van een rechtshulpverzoek van de Noorse autoriteiten door het Openbaar Ministerie conservatoir beslag is gelegd. Het Noorse Openbaar Ministerie stelt zich op het standpunt dat deze goederen aan [betrokkene] toebehoren. De Noorse autoriteiten hebben een rechtshulpverzoek gedaan ten behoeve van de tenuitvoerlegging van een in Noorwegen gewezen rechterlijke beslissing waarbij – kort gezegd – voornoemde [betrokkene] is veroordeeld tot betaling van geldbedragen ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Bij de stukken van het geding bevindt zich een uitspraak van 16 april 2014 van de Rechtbank Rotterdam waarin de tenuitvoerlegging van deze Noorse rechterlijke beslissing toelaatbaar is verklaard.

Bij arrest van 25 november 2014 (ECLI:NL:HR:2014:3382) heeft de Hoge Raad [betrokkene] niet-ontvankelijk verklaard in het door hem tegen deze uitspraak van de Rechtbank Rotterdam ingestelde cassatieberoep. Daarmee is de beslissing tot tenuitvoerlegging van de Noorse uitspraak betreffende de ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel ten laste van [betrokkene] onherroepelijk geworden en kon op dat moment worden aangevangen met de tenuitvoerlegging van de Noorse ontnemingsvordering.

Het verhaal van de in het beklag bedoelde voorwerpen vindt op grond van artikel 574 lid 1 Sv plaats op de wijze voorzien in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Voorts houdt artikel 574 lid 3 Sv in dat ten aanzien van derden die geheel of gedeeltelijk recht menen te hebben op de in beslag genomen voorwerpen eveneens de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van toepassing zijn. Dit betekent dat de klaagster geen belang

meer heeft bij het beroep tegen de beschikking van de Rechtbank Rotterdam van 9 augustus 2011 waarin haar beklag ongegrond is verklaard. De klagster zal zich op grond van artikel 574 lid 3 Sv ten aanzien van de in het klaagschrift bedoelde goederen moeten wenden tot de burgerlijke rechter.

De klagster dient daarom in het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De Hoge Raad verklaart de klagster niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:601

Zaaknummer: 11/03897

Wetsartikelen: 574 Sv

RECHTSPRAAK

Motivering strafoplegging.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde in zoverre op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel behelst de klacht dat de strafoplegging, gelet op een gevoerd strafmaatverweer, onvoldoende met redenen is omkleed.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat de verdachte in een kliniek een behandeling ondergaat, met welke omstandigheid de politierechter nog geen rekening kon houden, niet eraan in de weg staat het vonnis te bevestigen en hem ook in hoger beroep een taakstraf voor de duur van twintig uren op te leggen. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het ondergaan van een taakstraf in het strafmaatverweer op zichzelf ook niet wordt uitgesloten.

Het middel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:635

Zaaknummer: 13/06338

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt.

De raadvrouw heeft bij pleidooi verzocht – zakelijk weergegeven – de verdachte een straf op te leggen die niet een langere vrijheidsbeneming meebrengt dan hij reeds heeft ondergaan. Daartoe is aangevoerd dat de verdachte reeds elf maanden in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht, dat hij daarna vier maanden in vreemdelingenbewaring is gehouden waarna hij is uitgezet naar Marokko, en dat de detentie hem bijzonder zwaar is gevallen wegens medische problemen.

Het hof heeft het aangevoerde klaarblijkelijk niet opgevat als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt in de zin van artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft het hof het aangevoerde enkel opgevat als een algemeen verzoek tot het matigen van de straf op basis van persoonlijke omstandigheden. Het hof behoefde de waardering van de bij de strafoplegging in aanmerking genomen factoren, waaronder de persoonlijke omstandigheden, niet (nader) te motiveren.

Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van achttien maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeventien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:642

Zaaknummer: 14/01275

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bevestiging vonnis politierechter met daarin slechts opgave bewijsmiddelen.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt dat het hof het vonnis van de politierechter niet had mogen bevestigen omdat de politierechter artikel 359 lid 3 Sv niet heeft nageleefd.

Aan het middel ligt de opvatting ten grondslag dat in de aantekening van het mondeling vonnis wat betreft de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen slechts in het geval als bedoeld in artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv (bekennende verdachte) mag worden verwezen naar de processtukken.

Die opvatting vindt geen steun in voormelde regeling noch in artikel 359 Sv noch in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv (vgl. HR 8 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BK5605, NJ 2010/7).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:602

Zaaknummer: 13/03205

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Klager geen belanghebbende in de zin van artikel 552a Sv.

Advocaat-generaal A.E. Hartevelt heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden beschikking en tot zodanige beslissing met betrekking tot de terug- of verwijzing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt dat de rechtbank de klager ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn klaagschrift.

Voor zover het middel steunt op de opvatting dat de rechtbank heeft miskend dat de klager niet op de in artikel 116 lid 2 aanhef Sv voorgeschreven wijze afstand heeft gedaan van de in beslag genomen auto, kan het niet tot cassatie leiden omdat het berust op een onjuiste rechtsopvatting. Artikel 116 lid 2 aanhef Sv stelt de eis dat degene bij wie het voorwerp is in beslag genomen daarvan schriftelijk afstand moet hebben gedaan jegens de in dat artikellid genoemde functionaris indien de officier van justitie ten aanzien van het in beslag genomen voorwerp wil handelen op de in deze bepaling onder a, b, of c bedoelde wijze. In de onderhavige zaak gaat het niet om de vraag of [betrokkene], de beslagene, afstand heeft gedaan van de auto. Artikel 116 lid 2 Sv is derhalve niet van toepassing.

Het door de klager op de voet van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift strekt tot teruggave aan hem van de onder [betrokkene] in beslag genomen auto. Ingevolge artikel 552a lid 1 Sv kan een belanghebbende zich schriftelijk beklagen over het uitblijven van een last tot teruggave.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de klager niet langer als belanghebbende in de zin van artikel 552a lid 1 Sv kan worden aangemerkt, omdat de klager afstand heeft gedaan van de in beslag genomen auto waarvan hij stelt eigenaar te zijn. Ingevolge artikel 5:18 BW wordt de eigendom van een roerende zaak verloren indien de eigenaar het bezit prijsgeeft met het oogmerk zich van de eigendom te ontdoen. Het afstand doen van het eigendomsrecht kan worden afgeleid uit een verklaring van de eigenaar waarin deze zijn wil om de eigendom prijs te geven heeft geopenbaard (artikel 3:33 BW), hetgeen – nu niet anders is bepaald – overeenkomstig artikel 3:37 BW vormvrij kan geschieden. Het oordeel van de rechtbank dat de klager, door tegenover de verbalisanten te verklaren dat hij de auto niet meer terug wil

hebben, zijn wil tot uiting heeft gebracht afstand te doen van de auto, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Dat de klager het proces-verbaal inhoudende zijn tegenover de verbalisanten afgelegde verklaring niet heeft ondertekend, noopt niet tot een andere conclusie. Ook in zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:640

Zaaknummer: 14/04281

Wetsartikelen: 116 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende betekenisklacht.

Het middel klaagt dat het hof de appèldagvaarding ten onrechte niet nietig heeft verklaard. Het betoogt daartoe dat niet blijkt dat een bericht van aankomst is achtergelaten.

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. Bij de aan de Hoge Raad op de voet van artikel 434 lid 1 Sv toegezonden stukken bevindt zich een aan het dubbel van de appèldagvaarding gehechte akte van uitreiking, die niet vermeldt waarom die dagvaarding op 4 januari 2013 niet is kunnen worden uitgereikt, terwijl uit die akte evenmin blijkt dat een bericht van aankomst is achtergelaten aan de woning van de verdachte.

Uit het samenstel van de bepalingen van artikel 588 lid 1 en 3 Sv vloeit voort dat, alvorens wordt overgegaan tot de uitreiking van het gerechtelijk schrijven aan de griffier van de rechtbank, het schrijven daadwerkelijk moet zijn aangeboden aan de woning van de geadresseerde, met achterlating van een bericht van aankomst indien aldaar niemand is aangetroffen. Gelet op de onder 2.2 weergegeven inhoud van de akte van uitreiking, is het kennelijke oordeel van het hof dat daaraan in deze zaak is voldaan, niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen de appèldagvaarding nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:633

Zaaknummer: 13/04124

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Verstekverlening achteraf gezien onjuist.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet-verschenen verdachte aangezien deze ten tijde van de behandeling van zijn zaak ter terechtzitting in hoger beroep uit anderen hoofde was gedetineerd en hij niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn.

In cassatie is – door middel van aanhechting aan de schriftuur – overgelegd een aan de verdachte gericht schrijven van [betrokkene], Casemanager Latijns-Amerika en de Caraïben (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Consulaire aangelegenheden, Den Haag) van 21 mei 2014, inhoudende:

‘Onder verwijzing naar ons telefoongesprek van vandaag, waarin u mij ten behoeve van een juridische aangelegenheid alhier om een detentieverklaring verzocht, bevestig ik hierbij dat u op 2 juni 2007 in Argentinië gearresteerd en gedetineerd werd en dat u op 15 mei 2011 door de bevoegde Argentijnse autoriteit werd uitgezet en aldus dat land verlaten heeft.’

Uit het onder 2.3 vermelde stuk – aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet hoeft te worden getwijfeld – moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van de behandeling van zijn zaak in hoger beroep in verband met een andere strafzaak was gedetineerd, zodat de beslissing van het hof om tegen de verdachte verstek te verlenen en het onderzoek ter terechtzitting voort te zetten, achteraf gezien onjuist was. Gelet op het grote belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn brengt het vorenoverwogene mee dat de verdachte de mogelijkheid dient te hebben om zijn zaak alsnog in hoger beroep in zijn tegenwoordigheid te doen behandelen. Dit leidt ertoe dat het bestreden arrest moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggewezen opdat deze opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:638

Zaaknummer: 14/01499

Wetsartikelen: 278 Sv